Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a cincea)

13 aprilie 2018 *

„Funcție publică – Funcționari – Agenți temporari – Agenți contractuali – Remunerație – Personal al SEAE repartizat într-o țară terță – Articolul 10 din anexa X la statut – Evaluare anuală a indemnizației privind condițiile de viață – Decizie de reducere a indemnizației pentru condițiile de viață în Etiopia de la 30 % la 25 % – Lipsa adoptării dispozițiilor generale de aplicare de la articolul 10 din anexa X din statut – Răspundere – Prejudiciu moral”

În cauza T-119/17,

Ruben Alba Aguilera, funcționar al Serviciului European de Acțiune Externă (SEAE), cu domiciliul în Addis-Abeba (Etiopia), și ceilalți funcționari și agenți ai SEAE ale căror nume figurează în anexă [1], reprezentați de S. Orlandi și de T. Martin, avocați,

reclamanți,

împotriva

Serviciului European de Acțiune Externă (SEAE), reprezentat de S. Marquardt și de R. Spac, în calitate de agenți, asistați de M. Troncoso Ferrer, de F.-M. Hislaire și de S. Moya Izquierdo, avocați,

pârât,

având ca obiect o cerere întemeiată pe articolul 270 TFUE prin care se solicită, pe de o parte, anularea deciziei SEAE din 19 aprilie 2016 privind reducerea, începând de la 1 ianuarie 2016, a indemnizației pentru condițiile de viață plătite personalului Uniunii Europene repartizat în Etiopia și, pe de altă parte, obținerea reparării prejudiciului moral pe care reclamanții pretind că l-ar fi suferit,

TRIBUNALUL (Camera a cincea),

compus din domnul D. Gratsias, președinte, doamna I. Labucka și domnul I. Ulloa Rubio (raportor), judecători,

grefier: M. Marescaux, administrator,

având în vedere faza scrisă a procedurii și în urma ședinței din 12 decembrie 2017,

pronunță prezenta

* Limba de procedură: franceza.

1 Lista cu ceilalți funcționari și agenți ai SEAE este anexată numai la versiunea comunicată părților.

Hotărâre

Cadrul juridic

1 Articolul 1b din Statutul funcționarilor Uniunii Europene (denumit în continuare „statutul”) prevede în special că, „[c]u excepția cazului în care prezentul statut dispune altfel, Serviciul European de Acțiune Externă [este] asimilat[…], în scopul punerii în aplicare a prezentului statut, instituțiilor Uniunii”.

2 Articolul 10 din statut prevede:

„Se instituie Comitetul pentru statutul funcționarilor, compus dintr-un număr egal de reprezentanți ai instituțiilor Uniunii și de reprezentanți ai comitetelor pentru personal ale acestora. Modalitățile de stabilire a componenței Comitetului pentru statutul funcționarilor se adoptă de comun acord de către instituții.”

3 Articolul 110 alineatul (1) din statut prevede următoarele:

„Dispozițiile generale de aplicare a prezentului Statut al funcționarilor se adoptă de autoritatea împuternicită să facă numiri a fiecărei instituții, după consultarea Comitetului pentru personal și a Comitetului pentru Statutul funcționarilor.”

4 Anexa X la statut stabilește, potrivit articolului 1, dispozițiile speciale și derogatorii aplicabile funcționarilor Uniunii repartizați într-o țară terță.

5 Articolul 1 din anexa X la statut are următorul cuprins:

„[A]nex[a] stabilește dispozițiile speciale și derogatorii aplicabile funcționarilor Uniunii Europene repartizați într-o țară terță.

[…]

Dispozițiile generale de punere în aplicare sunt adoptate în conformitate cu articolul 110 din statut.”

6 Articolul 8 primul paragraf din anexa X la statut prevede următoarele:

„În mod excepțional, autoritatea împuternicită să facă numiri poate acorda funcționarului, printr-o decizie specială și motivată, un concediu de odihnă motivat de existența unor condiții de viață deosebit de dificile la locul de repartizare al acestuia. Autoritatea împuternicită să facă numiri stabilește, pentru fiecare dintre aceste locuri de repartizare, orașul sau orașele în care poate fi petrecut acest concediu.”

7 Articolul 10 alineatul (1) din anexa X la statut prevede:

„(1) În funcție de locul de repartizare al funcționarului, se stabilește o indemnizație pentru condițiile de viață, sub forma unui procentaj dintr-o valoare de referință. Această valoare de referință cuprinde întregul salariu de bază, precum și indemnizația de expatriere, alocația de familie și alocația pentru creșterea copilului, cu deducerea reținerilor obligatorii menționate în Statutul funcționarilor sau în regulamentele de punere în aplicare a acestuia.

[…]

Autoritatea împuternicită să facă numiri poate decide să acorde un supliment față de indemnizația pentru condițiile de viață în cazurile în care un funcționar a fost repartizat de mai multe ori într-un loc considerat dificil sau foarte dificil. Acest supliment nu depășește 5 % din valoarea de referință […]”

8 Prin Decizia din 3 decembrie 2014, directorul general administrativ al Serviciului European pentru Acțiune Externă (SEAE) a adoptat Orientările privind metodologia de stabilire a indemnizației pentru condiții de viață și acordarea concediilor de odihnă (denumită în continuare „Decizia din 3 decembrie 2014”). Această decizie, adoptată pe baza Deciziei Înaltului Reprezentant al Uniunii pentru afaceri externe și politica de securitate din 17 decembrie 2013 privind indemnizația pentru condiții de viață și indemnizația suplimentară prevăzute la articolul 10 din anexa X la statut (denumită în continuare „Decizia din 17 decembrie 2013”), a intrat în vigoare la 1 ianuarie 2015.

Situația de fapt

9 Reclamanții, domnul Ruben Alba Aguilera și celelalte persoane ale căror nume figurează în anexă, sunt funcționari sau agenți repartizați la delegația Uniunii Europene din Etiopia.

10 La 19 aprilie 2016, directorul general pentru buget și administrație al SEAE a adoptat, în aplicarea articolului 10 din anexa X la statut, o decizie de revizuire a cuantumului indemnizației pentru condiții de viață (denumită în continuare „ICV”) plătite agenților repartizați în țările terțe (denumită în continuare „decizia atacată”). Prin intermediul acestei decizii, rata ICV aplicabilă personalului Uniunii repartizat la delegația din Etiopia a fost redusă de la 30 % la 25 % din cuantumul de referință. În plus, din decizia adoptată în aceeași zi de directorul general pentru buget și administrație al SEAE privind acordarea unui concediu de odihnă funcționarilor, agenților temporari și agenților contractuali repartizați într-o țară terță rezultă că un concediu de odihnă este acordat numai dacă locul de repartizare este considerat dificil sau foarte dificil. Dat fiind că rata ICV aplicabilă personalului Uniunii repartizat în Etiopia a fost redusă, reclamanții au pierdut și beneficiul concediului de odihnă.

11 Între 13 și 18 iulie 2016, fiecare dintre reclamanți a formulat, în temeiul articolului 90 alineatul (2) din statut, la autoritatea împuternicită să facă numiri (denumită în continuare „AIPN”) sau la autoritatea abilitată să încheie contractele de muncă (denumită în continuare „AAIC”), o reclamație împotriva deciziei atacate.

12 Prin decizia din 9 noiembrie 2016, AIPN și AAIC au respins această reclamație.

Procedura și concluziile părților

13 Prin cererea introductivă ajunsă la grefa Tribunalului la 20 februarie 2017, reclamanții au introdus prezenta acțiune.

14 La 15 mai 2017, SEAE a depus la grefa Tribunalului un memoriu în apărare.

15 Prin scrisoarea depusă la grefa Tribunalului la 4 septembrie 2017, reprezentanții reclamanților au informat Tribunalul că doamna Tanja Haller s-a desistat de acțiunea sa.

16 Prin Ordonanța din 25 septembrie 2017 a președintelui Camerei a cincea a Tribunalului, numele doamnei Haller a fost șters de pe lista cu reclamanți.

17 Reclamanții solicită Tribunalului:

– anularea deciziei atacate, în măsura în care prin aceasta se reduce, începând de la 1 ianuarie 2016, cuantumul ICV plătit personalului repartizat în Etiopia, de la 30 % la 25 %;

– obligarea SEAE la plata către reclamanți a unei sume forfetare, al cărei cuantum urmează să fie determinat *ex aequo et bono* de Tribunal, pentru prejudiciul moral suferit;

– obligarea SEAE la plata cheltuielilor de judecată.

18 SEAE solicită Tribunalului:

– respingerea acțiunii ca nefondată;

– obligarea reclamanților la plata cheltuielilor de judecată.

În drept

Cu privire la concluziile în anulare

19 Reclamanții susțin în esență că decizia atacată trebuie să fie anulată, întrucât este nelegală.

20 Reclamanții invocă trei motive în susținerea afirmației potrivit căreia decizia atacată ar fi nelegală. Primul este întemeiat pe încălcarea obligației de a adopta dispoziții generale de aplicare (denumite în continuare „DGA”), al doilea pe încălcarea articolului 10 din anexa X la statut, iar al treilea pe o eroare vădită de apreciere.

21 În susținerea primului motiv invocat, reclamanții afirmă că SEAE avea obligația, în temeiul articolului 1 al treilea paragraf din anexa X la statut și conform articolului 110 din statut, să adopte DGA a articolului 10 din anexa X la statut înainte de a adopta decizia atacată.

22 În această privință, reclamanții afirmă că obligația de a adopta DGA, înainte de a proceda la punerea în aplicare a articolului 10 din anexa X la statut, rezultă din Hotărârea din 17 martie 2016, Vanhalewyn/SEAE (T-792/14 P, EU:T:2016:156), și că SEAE nu a procedat încă la adoptarea unor asemenea DGA și nici nu a inițiat vreun demers în acest scop.

23 În plus, reclamanții susțin că faptul că SEAE a stabilit criterii apte să îi orienteze aprecierea cu ocazia revizuirii ICV aplicabile agenților repartizați în țările terțe în cadrul unor directive interne cum sunt Decizia din 17 decembrie 2013 și Decizia din 3 decembrie 2014, este lipsit de pertinență în măsura în care aceste criterii nu sunt consacrate în DGA.

24 În sfârșit, reclamanții afirmă că SEAE nu se poate prevala de faptul că Hotărârea din 17 martie 2016, Vanhalewyn/SEAE (T-792/14 P, EU:T:2016:156), a fost pronunțată abia la 17 martie 2016, respectiv cu ceva mai mult de o lună înainte de adoptarea deciziei atacate, având în vedere, pe de o parte, că obligația de a adopta DGA a anexei X la statut fusese deja consacrată în Hotărârea din 25 septembrie 2014, Osorio și alții/SEAE (F-101/13, EU:F:2014:223), și, pe de altă parte, că, în orice situație, obligația de a adopta DGA a anexei X din statut figurează la articolul 1 al treilea paragraf din anexa menționată.

25 SEAE nu contestă că reiese din Hotărârea din 17 martie 2016, Vanhalewyn/SEAE (T-792/14 P, EU:T:2016:156), că avea obligația de a adopta DGA referitoare la articolul 10 din anexa X la statut, dat fiind că obligația ce rezultă din articolul 1 al treilea paragraf din anexa menționată include de asemenea dispozițiile care reglementează ICV.

26 SEAE afirmă însă că împrejurările care au condus la adoptarea Hotărârii din 17 martie 2016, Vanhalewyn/SEAE (T-792/14 P, EU:T:2016:156), diferă în mod substanțial de cele din speță. SEAE susține în această privință că, în cauza în care s-a pronunțat Hotărârea din 17 martie 2016, Vanhalewyn/SEAE (T-792/14 P, EU:T:2016:156), singura bază legală pe care o avea la dispoziție,

înainte de a lua decizia care a condus la suprimarea ICV pentru funcționarii sau pentru agenții repartizați la delegația Uniunii în Mauriciu, era articolul 10 din anexa X la statut. În schimb, în prezenta cauză, două măsuri-cadru, și anume Decizia din 17 decembrie 2013 și Decizia din 3 decembrie 2014, au fost adoptate înainte de adoptarea deciziei atacate, deciziile respective având ca obiectiv să îi permită să procedeze la exercițiul anual de evaluare a ICV, astfel cum impune articolul 10 din anexa X la statut.

27 Prin urmare, SEAE consideră că Decizia din 17 decembrie 2013 și Decizia din 3 decembrie 2014 constituie DGA a articolului 10 din anexa X la statut, adoptate în conformitate cu cerințele de la articolul 1 al treilea paragraf din anexa X la statut, sau pot cel puțin să fie asimilate acestora, aceasta în conformitate cu criteriile stabilite în Hotărârea din 17 martie 2016, Vanhalewyn/SEAE (T-792/14 P, EU:T:2016:156).

28 În primul rând, reiese din jurisprudență că DGA în sensul articolului 110 din statut vizează DGA prevăzute în mod expres de anumite dispoziții speciale din statut. În lipsa unei clauze exprese, obligația de a adopta DGA supuse condițiilor formale de la articolul 110 din statut nu poate fi admisă decât cu titlu excepțional, și anume atunci când dispozițiile din statut sunt într-o asemenea măsură lipsite de claritate și de precizie, încât nu se pretează la o aplicare lipsită de arbitrar (a se vedea în acest sens Hotărârea din 9 iulie 1997, Echauz Brigaldi și alții/Comisia, T-156/95, EU:T:1997:102, punctul 53 și jurisprudența citată).

29 În consecință, adoptarea unor DGA este obligatorie în două ipoteze, atunci când legiuitorul o prevede în mod expres sau atunci când se impune prin natura însăși a dispoziției care trebuie aplicată.

30 În speță, deși articolul 10 din anexa X la statut, care este temeiul legal al deciziei atacate, nu conține nicio clauză expresă care să prevadă adoptarea DGA, în schimb, articolul 1 al treilea paragraf din anexa X la statut, care este inclus în capitolul 1 din această anexă, fiind consacrat „[d]ispoziții[or] generale” ale dispozițiilor speciale și derogatorii aplicabile funcționarilor repartizați într-o țară terță, prevede în mod expres o asemenea obligație.

31 În această privință, dispozițiile articolului 1 al treilea paragraf din anexa X la statut au o aplicabilitate generală, iar DGA a căror adoptare o prevede articolul respectiv privesc întreaga anexă X la statut, inclusiv dispozițiile care reglementează acordarea ICV prevăzute la articolul 10 din anexa X la statut. În consecință, o instituție a Uniunii care pune în aplicare aceste dispoziții are obligația să adopte DGA a articolului 10 din anexa X la statut, în conformitate cu articolul 1 al treilea paragraf din anexa respectivă.

32 Obligația care decurge din articolul 1 al treilea paragraf din anexa X la statut de a adopta DGA prealabil adoptării unei decizii de revizuire a cuantumului ICV aplicabil agenților repartizați în țările terțe se explică prin faptul că articolul 10 din anexa X la statut conferă AIPN o marjă de apreciere deosebit de amplă în ceea ce privește stabilirea condițiilor de viață care prevalează în țările terțe. Astfel, prevăzând această obligație, legiuitorul a dorit, pe de o parte, ca criteriile potrivit cărora va interveni această determinare să fie stabilite potrivit procedurii de adoptare a DGA, descrisă la articolul 110 alineatul (1) din statut, procedură care permite AIPN să se lămurească cu privire la parametrii relevanți consultând comitetul său pentru personal și solicitând avizul comitetului pentru statut. Pe de altă parte, legiuitorul a dorit ca aceste criterii să fie stabilite în mod abstract și independent de orice procedură prin care se determină, într-un caz specific, cuantumul ICV aplicabil agenților repartizați într-o țară terță, pentru a se evita riscul ca alegerea criteriilor să fie influențată de un rezultat urmărit eventual de administrație (a se vedea în acest sens Hotărârea din 17 martie 2016, Vanhalewyn/SEAE, T-792/14 P, EU:T:2016:156, punctul 32).

33 În aceste condiții, nu se poate considera că articolul 1 al treilea paragraf din anexa X la statut prevede o simplă condiție formală pe care trebuie să o respecte o decizie de revizuire a cuantumului ICV aplicabil agenților repartizați în țările terțe, cum este decizia atacată. El prevede mai degrabă că

adoptarea prealabilă a DGA potrivit procedurii descrise la articolul 110 alineatul (1) din statut constituie o condiție care trebuie îndeplinită în mod imperativ pentru ca o asemenea decizie să poată fi adoptată legal (a se vedea în acest sens Hotărârea din 17 martie 2016, Vanhalewyn/SEAE, T-792/14 P, EU:T:2016:156, punctul 33).

34 Or, în primul rând, SEAE, acționând față de personalul său ca instituție în sensul din statut, nu ar fi adoptat încă DGA pentru punerea în practică a articolului 10 din anexa X la statut, în conformitate cu dispozițiile articolului 110 din statut.

35 În speță, mai întâi, Decizia din 17 decembrie 2013 și Decizia din 3 decembrie 2014 nu pot fi considerate DGA în sensul articolului 1 al treilea paragraf din anexa X la statut. Astfel, pentru a adopta simple orientări interne, cum sunt aceste decizii, instituțiile nu sunt obligate să respecte condițiile stabilite la articolul 110 din statut și, în mod concret, să obțină avizul Comitetului pentru personal și să consulte Comitetul pentru Statutul funcționarilor al instituției la care se referă textul. În schimb, articolul 110 din statut prevede că DGA nu pot fi adoptate de o instituție fără dubla condiție a consultării Comitetului pentru personal și a obținerii avizului Comitetului pentru Statutul funcționarilor.

36 Ulterior, în ședință, SEAE a invocat argumentul potrivit căruia Decizia din 17 decembrie 2013 și Decizia din 3 decembrie 2014 nu necesitau avizul comitetului pentru statut pentru a constitui DGA, dat fiind că aceste decizii erau destinate să se aplice numai personalului repartizat la delegații ale Uniunii în țări terțe. Or, potrivit SEAE, în măsura în care personalul repartizat în țările terțe este constituit din funcționari sau din agenți ai SEAE sau ai Comisiei, ar fi necesară numai consultarea Comitetului pentru personal al SEAE și a Comitetului pentru personal al Comisiei.

37 Este necesar să se arate, în această privință, că o asemenea interpretare nu poate fi primită din moment ce legiuitorul Uniunii a prevăzut în mod expres, la articolul 110 din statut, o dispoziție imperativă care face o distincție clară între obligația AIPN sau a AAIC de a obține avizul unui organ paritar care regrupează reprezentanți ai administrațiilor și ai personalului din toate instituțiile, și anume comitetul pentru statut. Astfel, articolul 110 din statut atribuie comitetului pentru statut competența de a emite un aviz pentru toate DGA, ceea ce implică în mod necesar ca avizul respectiv să fie de natură să influențeze decizia adoptată de AIPN sau de AAIC. A prezuma că Decizia din 17 decembrie 2013 și Decizia din 3 decembrie 2014 ar fi fost în mod necesar aceleași în cazul în care ar fi fost adoptate după avizul dat de comitetul pentru statut echivalează cu a goli de substanță avizul comitetului respectiv, care trebuie să se poată exprima cu privire la criteriile care orientează exercitarea de către administrație a puterii sale discreționare ample la revizuirea cuantumului ICV. Avizul comitetului pentru statut este deci necesar pentru a garanta că măsurile de punere în practică a statutului adoptate de diferite instituții sunt consecvente și respectă principiul unicității statutului.

38 În sfârșit, trebuie constatat că avizul unui organ extern și interinstituțional, cum este comitetul pentru statut, este necesar pentru a garanta că criteriile pe baza cărora sunt determinate condițiile de viață care prevalează în țările terțe sunt stabilite în mod abstract și independent de orice procedură având ca obiect revizuirea cuantumului ICV, în scopul de a se evita ca alegerea acestor criterii să fie influențată de un rezultat dorit eventual de administrație. Aceasta cu atât mai mult cu cât unele dintre criteriile conținute în articolul 3 din Decizia din 3 decembrie 2014, cum sunt „obiectivele de politică generală”, „problemele de recrutare” sau „estimarea impactului bugetar”, care pot fi luate în considerare în cursul ultimei etape pentru determinarea ICV, sunt criterii care afectează instituțiile în ansamblu, iar nu numai SEAE.

39 Prin urmare, ținând seama de obligația SEAE de a adopta DGA a articolului 10 din anexa X la statut, faptul că AIPN sau AAIC a stabilit, în Decizia din 17 decembrie 2013 și în Decizia din 3 decembrie 2014, criterii apte să îi orienteze aprecierea la revizuirea ICV aplicabilă agenților repartizați în țările

terțe, este lipsit de pertinență în măsura în care aceste criterii nu pot avea valoare de DGA, în sensul articolului 110 din statut, din cauza faptului că nu au fost adoptate potrivit procedurii prevăzute la acest articol.

40 În al doilea rând, în ceea ce privește argumentul SEAE potrivit căruia Hotărârea din 17 martie 2016, Vanhalewyn/SEAE (T-792/14 P, EU:T:2016:156), a fost pronunțată cu numai o lună înainte de adoptarea deciziei atacate, trebuie arătat că obligația de a adopta DGA este prevăzută la articolul 1 al treilea paragraf din anexa X la statut. Pe de altă parte, la punctul 33 din Hotărârea din 17 martie 2016, Vanhalewyn/SEAE (T-792/14 P, EU:T:2016:156), Tribunalul a furnizat o interpretare a normelor prevăzute la articolul 110 alineatul (1) din statut și la articolul 1 al treilea paragraf din anexa X la statut, care le clarifică și le precizează, dacă este necesar, semnificația și domeniul de aplicare, arătând printre altele în ce mod trebuie sau ar fi trebuit să fie înțelese și aplicate din momentul intrării lor în vigoare (a se vedea în acest sens Hotărârea din 12 iulie 2011, Comisia/Q, T-80/09 P, EU:T:2011:347, punctul 164 și jurisprudența citată).

41 În plus, SEAE nu a evocat nicio împrejurare specială de natură să îl împiedice să pună în aplicare toate consecințele Hotărârii din 17 martie 2016, Vanhalewyn/SEAE (T-792/14 P, EU:T:2016:156), înainte de adoptarea deciziei atacate, dacă se dovedea necesar prin amânarea adoptării acestei decizii.

42 În aceste condiții, nimic nu poate justifica întârzierea SEAE în a se conforma obligației de a adopta DGA a întregii anexe X la statut.

43 Din ansamblul considerațiilor care precedă rezultă că SEAE nu și-a respectat obligația de a adopta DGA a articolului 10 din anexa X la statut.

44 În consecință, fără a mai fi necesar să se analizeze celelalte motive invocate de reclamanți, trebuie să se anuleze decizia atacată în măsura în care privește reducerea, începând de la 1 ianuarie 2016, a ICV plătite personalului Uniunii repartizat în Etiopia.

Cu privire la concluziile privind despăgubirile

45 Reclamanții susțin că au suferit un prejudiciu moral din cauza neexecutării de către SEAE a Hotărârii din 17 martie 2016, Vanhalewyn/SEAE (T-792/14 P, EU:T:2016:156), având ca obiect obligația de a adopta DGA. Ei solicită în această privință ca SEAE să fie obligat să le plătească o sumă forfetară, evaluată *ex æquo et bono* de Tribunal, pentru prejudiciul moral pe care l-au suferit.

46 SEAE solicită respingerea concluziilor privind despăgubirile.

47 În această privință, pe de o parte, în ceea ce privește efectele *erga omnes* ale unei hotărâri în anulare, rezultă dintr-o jurisprudență constantă că neexecutarea unei hotărâri în anulare constituie o încălcare a încrederii pe care orice justițiabil trebuie să o aibă în sistemul juridic al Uniunii, întemeiat în special pe respectarea deciziilor pronunțate de instanțele acesteia, și determină, prin ea însăși, independent de orice prejudiciu material care poate decurge din aceasta, un prejudiciu moral pentru partea care a obținut o hotărâre favorabilă (Hotărârea din 12 decembrie 2000, Hautem/BEI, T-11/00, EU:T:2000:295, punctul 51, și Hotărârea din 15 octombrie 2008, Camar/Comisia, T-457/04 și T-223/05, nepublicată, EU:T:2008:439, punctul 60).

48 Cu toate acestea, tot potrivit unei jurisprudențe constante, Curtea a decis că, deși autoritatea absolută de care beneficiază o hotărâre de anulare pronunțată de o instanță a Uniunii are legătură atât cu dispozitivul, cât și cu motivele care constituie susținerea necesară acestuia, ea nu poate determina anularea unui act care nu a fost supus cenzurii instanței Uniunii și care ar fi afectat de aceeași nelegalitate. Astfel, luarea în considerare a motivelor care relevă motivele nelegalității constatate de instanța Uniunii nu are ca obiect decât stabilirea sensului exact a ceea ce a fost statuat în dispozitiv.

Autoritatea unui motiv al unei hotărâri în anulare nu se poate aplica în cazul persoanelor care nu erau parte în proces și în privința cărora hotărârea nu poate să fi decis nimic. În aceste condiții, deși articolul 266 alineatul (1) TFUE impune instituției în cauză să evite ca orice act menit să înlocuiască actul anulat să fie afectat de aceleași nelegalități precum cele identificate în hotărârea de anulare, în schimb, această dispoziție nu implică faptul că aceasta trebuie, la cererea părților interesate, să reexamineze decizii identice sau similare pretins afectate de aceeași nelegalitate, adresate altor destinatari decât reclamantul (a se vedea Hotărârea din 14 septembrie 1999, Comisia/AssiDomän Kraft Products și alții, C-310/97 P, EU:C:1999:407, punctele 54-56 și jurisprudența citată).

49 În speță, reclamanții nu aveau calitate de parte în cauza în care s-a pronunțat Hotărârea din 17 martie 2016, Vanhalewyn/SEAE (T-792/14 P, EU:T:2016:156). În consecință, ei nu se pot prevala de jurisprudența amintită la punctul 47 de mai sus pentru a invoca existența unui prejudiciu moral legat de neexecutarea hotărârii menționate.

50 Pe de altă parte, în ceea ce privește prejudiciul moral al părților legat de actul anulat, potrivit unei jurisprudențe constante, anularea pronunțată de Tribunal constituie, prin ea însăși, o reparare adecvată și, în principiu, suficientă a oricărui prejudiciu moral pe care reclamantul l-ar fi putut suferi (a se vedea Hotărârea din 18 septembrie 2015, Wahlström/Frontex, T-653/13 P, EU:T:2015:652, punctul 82 și jurisprudența citată).

51 În consecință, este necesar să se respingă cererea de despăgubire formulată de reclamanți.

Cu privire la cheltuielile de judecată

52 Potrivit articolului 134 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Tribunalului, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât SEAE a căzut în pretenții cu privire la partea esențială a concluziilor sale, se impune obligarea sa la plata cheltuielilor de judecată, conform concluziilor reclamanților.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a cincea)

declară și hotărăște:

1) Anulează Decizia Serviciului European de Acțiune Externă (SEAE) din 19 aprilie 2016 privind reducerea, începând de la 1 ianuarie 2016, a indemnizației pentru condițiile de viață plătite personalului Uniunii Europene repartizat în Etiopia de la 30 % la 25 % din cuantumul de referință.

2) Respinge în rest acțiunea.

3) Obligă SEAE la plata cheltuielilor de judecată.

Gratsias Labucka Ulloa Rubio

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 13 aprilie 2018.

Grefier
E. Coulon

Președinte
D. Gratsias